

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Dyrektora Izby Celnej w Katowicach
przeciwko M. B., J. B. i M. B.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych: M. B. i J. B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt I ACa 405/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżących solidarnie na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 7200 (siedem tysięcy
dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanych M. B. i J. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ §/1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparli na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Skarżący powołali się na istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 527 § 1 k.c. oraz art. 8 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 752 z późn. zm.), wymagające odpowiedzi na pytanie, czy możliwe jest uznanie, że pojęcie „świadomości pokrzywdzenia wierzycieli” odnosi się do sytuacji, w której nie istnieje, rozumiane jako wierzytelność, zobowiązanie podatkowe wynikające z decyzji podatkowej o charakterze

określającym, lecz wystąpiło już zdarzenie, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie takiego zobowiązania. W szczególności chodzi o nabycie lub posiadanie przez podatnika wyrobów akcyzowych znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli od tych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości, a w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie ustalono, że podatek został zapłacony. Skarżący przedstawili uzasadnienie, w którym starali się dowieść wystąpienia tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale brak jest w nim takiej argumentacji, która wskazywałaby na możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen zaprezentowanego problemu. Zarówno zaś powołane wyżej przepisy (z uwzględnieniem art. 10 ustawy o podatku akcyzowym), jak i judykatura przynoszą odpowiedź na postawione przez skarżących pytanie prawne. Dostrzeżenia wymaga, że w sprawie zostało ustalone, iż obowiązek podatkowy związany był ze zdarzeniami mającymi miejsce w 2009 r., wówczas powstał i istniał w dacie darowania przez skarżącą pozwaną synowi należących do niej nieruchomości i obciążania tych nieruchomości przez obdarowanego. Decyzje podatkowe precyzujące wysokość zobowiązania podatkowego nie kreowały tego zobowiązania, gdyż ono już istniało, a miały jedynie charakter deklaratoryjny, nie one zatem decydują o chwili istotnej dla oceny świadomości pokrzywdzenia wierzycieli. Wskazany przez skarżących problem prawny był przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (w odniesieniu do możliwości dochodzenia zobowiązań podatkowych na podstawie art. 527 k.c. zob. m. in.: dotyczący podatku akcyzowego wyrok SN z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt II CSK 149/15, www.sn.pl, dotyczący ochrony należności podatkowych - nie rozróżniający źródła ich powstania - wyrok SN z dnia 28 października 2010 r., sygn. akt II CSK 227/10, OSNC Zbiór Dodatkowy nr A/2011, poz. 23, Biuletyn SN 2010, nr 12, s. 17, wyrok SN z dnia 13 maja 2005 r., sygn. akt I CK 677/04, www.sn.pl; w odniesieniu do momentu powstania zobowiązania podatkowego w postaci podatku akcyzowego zob. m. in.: wyrok SN z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt IV KK 151/14, Biuletyn Prawa Karnego nr 12/2014 s. 39 - 47, wyroki NSA z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt I FSK 623/15, z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt I GSK 268/12, z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt I GSK 467/13, dostępne na

www.orzeczenia.nsa.gov.pl; w zakresie wymogu istnienia realnej i konkretnej wiarytelności w dacie wnoszenia skargi pauliańskiej zob. m. in.: wyroki SN z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt IV CSK 452/12, z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt I CSK 323/12, z dnia 13 kwietnia 2011 r., sygn. akt V CSK 313/10, z dnia 9 kwietnia 2010 r., sygn. akt III CSK 273/09, dostępne na www.sn.pl, z dnia 15 lutego 2007 r., sygn. akt II CSK 452/06, OSNC Zbiór Dodatkowy nr A/2008, poz. 20).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący oczywiście zasadność skargi kasacyjnej odnieśli do naruszenia norm prawnych uregulowanych w wyżej powołanych przepisach, nie przedstawili jednak takiego wyводу prawnego, który wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym. Co więcej, argumentacja jest jedynie innym ujęciem wątpliwości interpretacyjnych związanych z zaprezentowanym zagadnieniem prawnym, a co do zasady nie jest możliwe jednoczesne skuteczne wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące wykładni określonych przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 29 lipca 2015 r. sygn. akt I CSK 980/14, www.sn.pl; postanowienie SN z dnia 26 listopada 2013 r., sygn. akt I UK 291/13, www.sn.pl; postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt III CSK 67/13, www.sn.pl; postanowienie SN z dnia 14 maja 2008 r., sygn. akt II PK 17/08, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

